

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato: 28. juni 2005
Kontor: 3.s.kt.
J.nr.: 2005-10330-22
Sagsbeh.: VBL
Fil-navn: Dokument 3

Besvarelse af spørgsmål nr. 92 (Alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 6. maj 2005

Spørgsmål 92:

"Forventer ministeren, at dansk sundhedslovgivning må ændres som følge af EF-domstolens senere domspraksis, særligt dommene C-157/99 Gerrets-Smits og Peerboms og C-385/99 Müller-Fauré og Van Riet, således at danske patienter får øget adgang til såvel hospitals- og ikke-hospitalsydelser i andre EU-lande?"

Svar:

Selv hvis man efter EF-Domstolens ovennævnte afgørelser antager, at alle ydelser i den danske sundhedslovgivning er tjenesteydelser i EF-traktatens forstand, har det ikke den virkning, at alle ydelser er undergivet fri udveksling, således at danske sikrede frit kan søge ydelserne med offentligt tilskud i udlandet.

Et centralt spørgsmål ved EF-Domstolens afgørelser er sondringen mellem "hospitalsydelser" og "ydelser, der ikke er hospitalsydelser". EF-Domstolen anerkender i sine afgørelser, at særlige hensyn bl.a. til planlægningen af et tilstrækkeligt og stabilt sygehusvæsen, samt til styringen af sygehusvæsenets økonomi kan berettige, at medlemsstater i deres lovgivning har en ordning med forudgående indhentelse af en tilladelse til sygehusbehandling i udlandet, som forudsætning for at patienten kan få dækket udgifterne til en planlagt hospitalsbehandling i udlandet fra sin sygeforsikring.

Med det formål at sikre, at medlemsstaterne tilpasser deres lovgivning til EF-Domstolens afgørelser, og at dette sker efter en fælles forståelse i landene af Domstolens afgørelser, herunder bl.a. en afklaring af, hvilke ydelser der anses for omfattet af begrebet "hospitalsbehandling", og hvilke ydelser der ikke anses for omfattet, har EU-Kommissionen i januar 2004 fremsat "Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tjenesteydelser i det indre marked, KOM (2004) 2 endelig". Direktivforslagets artikel 23 om godtgørelse af udgifter til lægebehandling er en opfølgning på EF-Domstolens afgørelser

I artikel 23 skelnes mellem "hospitalsbehandling" og "anden behandling end hospitalsbehandling", idet medlemsstaternes lovgivning ifølge forslaget alene må omfatte en tilladelsesordning ved dækning af udgifter til hospitalsbehandling i andre medlemsstater.

For så vidt angår udgifter til "anden behandling end hospitalsbehandling", skal medlemsstaterne efter forslaget godtgøre udgifterne ved behandling i en anden medlemsstat end forsikringsstaten, på samme vilkår som hvis behandlingen var givet i forsikringsstaten.

Som hospitalsbehandling defineres efter EU-Kommissionens forslag "lægebehandling, der kun kan gives på et hospital, en klinik eller lignende, og som i princippet kræver, at den person, der modtager behandlingen, opholder sig der". Denne definition er uklar og genstand for forhandling.

Spørgsmålet om tilpasning af dansk lovgivning til EF-Domstolens afgørelser afventer udfaldet af behandlingen af EU-Kommissionens direktivforslag.